

Arrest

nr. 311 670 van 22 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)
A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op 30 september 2007 in het dorp Marco uit het district Ghanikhel van de provincie Nangarhar, waar je jouw hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Jouw vader had een eigen gsm-winkel in Marco-bazar waar jij ook elke namiddag na school werkte. Naast gsm's verkocht jouw vader ook al enkele jaren CD's waarop films stonden. Ongeveer een maand voor jouw eigen problemen ontving jouw vader een dreigbrief van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met de verkoop van films, hetgeen zij beschouwden als een zonde. Ongeveer een maand later was jij alleen in de winkel toen twee onbekende mannen binnenkwamen en naar jouw vader vroegen. Jij zei dat hij afwezig was, waarop de mannen opnieuw vertrokken. Net buiten jouw winkel werden zij echter meteen gearresteerd door de overheid. Jij sloot de winkel en ging naar huis. Enkele uren later kon jij jouw vader informeren over de gebeurtenissen. De volgende dag – zo'n zeven à acht dagen voor de machtsovername – kwamen er taliban naar jouw huis op zoek naar jou. Jouw jongere broer kon ze afwimpelen en drie dagen na de machtsovername werd besloten om jou het land uit te sturen.

Op 7 december 2021 kwam je België binnen, waar je op 8 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: een medisch document, taskara's, foto's van jouw vader, een werkdocument van jouw vader, een bemiddelingsdocument en documenten over jouw verblijf in België.

Bij terugkeer vrees je de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat jij jouw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. Zo legde jij doorheen de verschillende interviews tijdens jouw asielprocedure in België uiteenlopende verklaringen af over jouw migratiemotieven, hetgeen sterke twijfels doet rijzen over de oprechtheid van jouw verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde jij tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen d.d. 08.12.2021 (verder NBMV) dat jij Afghanistan verlaten had omwille van de sluiting van de scholen, de kritieke toestand van de handelszaken en het moeilijke leven na de machtsovername van de taliban (NBMV, p. 3) en haalde jij op geen enkel moment individuele problemen aan met de taliban. Hiermee geconfronteerd, antwoordde jij inderdaad de algemene, moeilijke situatie te hebben beschreven, maar zeker ook jouw persoonlijke problemen te hebben vermeld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10.07.2023 (verder CGVS), p. 20), hetgeen echter niet blijkt uit het verslag van dat interview.

Ook legde jij tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met jouw interview op de DVZ, hetgeen de oprechtheid van jouw verklaringen verder ondergraaft. Zo verklaarde je daar dat de taliban de dag na de arrestatie van hun leden aan jullie handelszaak nogmaals langskwamen bij jullie winkel en zij aan jouw vader vroegen waar jij was (zie vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS verklaar jij echter dat de taliban de dag na

de arrestatie langskwamen bij jouw huis en aan jouw jongere broer vroegen waar jij was (CGVS, p. 13 en 18). Jij verklaarde bovendien dat jullie winkel die dag gesloten was (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met jouw verklaringen op de DVZ, antwoord je dat jij die fout van de tolk al had opgemerkt, maar jij vergat om die te verbeteren en jij daar ook verteld hebt dat de taliban naar jouw huis kwamen (ibid.). Aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS heb jij inderdaad nagelaten om opmerkingen te maken bij jouw interview op de DVZ toen hier naar gevraagd werd (CGVS, p. 3). Jij gaf zelfs expliciet aan dat het interview op de DVZ goed verlopen is, jij alles hebt verstaan en jij ook de tolk goed begreep (ibid.). Ook op de DVZ zelf werden jouw verklaringen aan jou voorgelezen in het Pashtu en hebben jouw voogd en jij zelf het verslag ondertekend voor akkoord zonder daar opmerkingen bij te maken (zie vragenlijst CGVS, punt 8). Jouw verklaringen dat de tolk een fout heeft gemaakt en jij vergat om die te melden kunnen dan ook niet overtuigen.

Daarnaast leg jij merkwaardige verklaringen af over de handelwijze van jouw vader in verband met de verkoop van films in zijn winkel. Zo geef je zelf aan dat de taliban hard optraden tegen winkels die muziek en films verkochten en zij meestal bommen plaatsten bij dergelijke winkels, hetgeen ook in jouw eigen dorp gebeurde (CGVS, p. 14). Ook geef je aan dat de taliban mensen de doodstraf konden geven als zij toch betrappt werden op de verkoop van films en jouw vader op de hoogte was dat dit niet toegelaten was door de taliban (CGVS, p. 15). Nochtans verkocht jouw vader open en bloot films en maakt hij hier geen geheim van – hij maakte er zelfs reclame voor – aangezien hij anders geen klanten zou hebben (ibid.). Opgemerkt dat jouw vader dan toch wist dat de taliban op een dag te weten zouden komen dat hij films verkocht, antwoord jij in eerste instantie dat de taliban niets zouden doen aan de winkels zelf – hetgeen contrasteert met jouw eerdere verklaringen dat de taliban bommen plaatsten bij dergelijke winkels – en voeg jij meteen erna toe dat de taliban wel degelijk de persoon in kwestie zouden doden in zijn winkel zelf indien zij er een persoonlijk probleem mee hadden (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe jouw vader reageerde op de eerste dreigbrief van de taliban, antwoord je dat hij bang was, maar hij niet kon stoppen met zijn werk en hij enkel op drukke momenten naar het werk ging (ibid.). Opgemerkt dat jouw vader door die dreigbrief zeker wist dat de taliban op de hoogte waren dat hij films verkocht en gevraagd of het dan niet beter was geweest om te stoppen met de verkoop van films om problemen met de taliban te vermijden, antwoord je dat hij niet kon stoppen omwille van de mooie winst die de verkoop van films opleverde en jouw vader een groot gezin moest onderhouden (ibid.).

Het is zeer merkwaardig te noemen dat jouw vader gewoon doorging met zijn activiteiten ondanks enkele zeer duidelijke rode vlaggen, met name zijn kennis over het verbod van de taliban op films, zijn kennis over de harde maatregelen (bommen, doodstraf) die de taliban oplegden aan verkopers van films en het feit dat hij door de dreigbrief met 100% zekerheid wist in het vizier terecht gekomen te zijn van de taliban. Tot op zekere hoogte kan er nog begrip opgebracht worden voor het risico dat jouw vader nam met de verkoop van films om de winstgevendheid van zijn winkel gevoelig op te drijven vóór hij persoonlijk gevisieerd werd. Na ontvangst van die dreigbrief met persoonlijke bedreigingen en de vraag van de taliban om de verkoop van films stop te zetten verandert de situatie echter volledig. Het is vreemd dat jouw vader besloot om die duidelijke waarschuwing naast zich neer te leggen en toch door te zetten met zijn activiteiten, hoewel hij goed genoeg beseftte een groot risico te lopen.

Opgemerkt dat als jouw vader problemen zou krijgen met de taliban en hij gedood of ontvoerd zou worden, dat toch ook nadelig zou zijn voor zijn familie en gevraagd waarom hij dat risico zou lopen, antwoord je nogmaals dat hij wel bang was, maar een familie van tien mensen moest onderhouden (CGVS, p. 16), hetgeen tot op een zeker punt in het verhaal stand kan houden als argument, maar na een persoonlijke bedreiging van de taliban geen afdoende verschooning meer biedt.

Ook is het opvallend hoe weinig voorzorgsmaatregelen jouw vader nam om zichzelf en jij – die elke dag in die winkel werkzaam was – te beschermen. Zelf kwam hij enkel op de drukke momenten naar de winkel (CGVS, p. 16). Gevraagd naar maatregelen om jou te beschermen, verwijst jij naar de Kalasnikov die jullie thuis bewaarden (ibid.). Opgemerkt dat gepolst wordt naar maatregelen om jullie te beschermen in de winkel in het kader van de verkoop van films, antwoord je dat hij helemaal niets deed aangezien je op de bazar geen wapen mag dragen zonder vergunning en vraag jij jou af wat jouw vader nog meer had kunnen doen (CGVS, p. 16 en 17).

De gelaten en passieve houding van jouw vader om zichzelf en zijn oudste zoon te beschermen tegen de taliban na persoonlijke bedreigingen valt moeilijk te rijmen met de precaire en ongewone situatie waarin jouw familie zich bevond.

Voorts is het zeer vreemd dat jij jouw vader pas twee à drie uur na de arrestatie van de taliban en de daaropvolgende vroegtijdige sluiting van jullie winkel informeert over de gebeurtenissen en dit dan nog toevallig gebeurt omdat jouw vader jou telefoneert en niet andersom (CGVS, p. 17). Jij verklaart dat jij jouw vader niet meteen hebt gebeld en geïnformeerd omdat jij bang was (CGVS, p. 18), hetgeen niet kan

overtuigen als verklaring. Jouw vader was immers de verantwoordelijke voor de winkel en hij zou die dag nog terugkomen om jou te helpen tijdens de drukke momenten. Ook was jouw vader al persoonlijk bedreigd door de taliban. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat jij jouw vader sneller informeert over de gebeurtenissen die een directe impact hadden op hem.

Bovenstaande toont aan dat jij de concrete vervolgingsfeiten van de taliban niet aannemelijk maakt.

Daarenboven dient opgemerkt dat jij weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de huidige verblijfplaats en situatie van jouw vader. Je verklaart dat jouw vader het laatst in Iran was, maar hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie. Je blijft onder meer echter zeer vaag over het moment waarop jouw vader naar Iran is vertrokken. Je stelt te denken dat hij in 2022 is vertrokken naar Iran, aangezien de brief (het bemiddelingsdocument over de vrijlating onder borg van jouw vader) dateert van 2021 (CGVS, p. 11). Het jaar 2022 is een wel zeer ruim tijdsbestek en er kan verwacht worden dat jij preciezer kan duiden wanneer jouw vader het land heeft verlaten. Ook verklaar je niet te weten wat er precies gebeurd is en hij mogelijks opgepakt is, maar jij dat niet zeker weet (ibid.).

Voorts is het opvallend hoe weinig actie jouw familie in Afghanistan heeft ondernomen om terug contact op te nemen met jouw vader. Gevraagd welke stappen jouw familie vanuit Afghanistan ondernomen heeft om terug contact op te nemen met jouw vader, vraag jij jou af wat ze kunnen doen om meteen erna zelf het antwoord te geven door te stellen dat ze helemaal niets kunnen doen (CGVS, p. 11). Gevraagd of jouw familie dan helemaal niets heeft gedaan om jouw vader te vinden, antwoord je dat zelfs als ze hadden geprobeerd, ze er niet in zouden geslaagd zijn en verwijs je deze keer naar jouw moeder die als vrouw helemaal niets kan doen (ibid.). Gevraagd of zij dan geen hulp kan vragen aan haar broers of andere mannelijke familieleden, antwoord je dat zij ook niets kunnen ondernemen aangezien zij in Afghanistan zijn en jouw vader in Iran en verklaar je dat jouw vader wel terug contact zal opnemen zodra hij terug in die mogelijkheid is (ibid.). Het gebrek aan doordachte actie van jouw familie in Afghanistan om duidelijkheid te krijgen over de situatie van jouw vader is zeer merkwaardig te noemen. Zelf zie jij hier echter geen graten in, hetgeen toch wijst op een zekere desinteresse in het lot van jouw vader wat vreemd is gezien jullie nauwe band en gemeenschappelijke vluchtmotieven.

Ook leg jij weinig aannemelijke verklaringen af over de situatie die leidde tot het vertrek van jouw vader naar Iran. Zo verklaarde jij dat jouw vader enkele maanden na de machtsovername werd aangehouden door de taliban omwille van jouw problemen maar hij opnieuw kon vrijkomen nadat twee personen borg stonden voor hem. Jouw verklaringen hierover zijn echter dermate vaag en weinig doorleefd dat jij dit niet aannemelijk maakt. Gevraagd wie die twee personen zijn, antwoord je dat de namen in het door jou voorgelegd bemiddelingsdocument staan, nl. A(...) K(...) en Y(...) A(...) (CGVS, p. 19). Opnieuw gevraagd wie zij zijn, antwoord je dat het uiteraard mensen zijn (ibid.). Gevraagd hoe jouw vader ze kent, antwoord je te denken dat ze werden aanbevolen aan jouw vader, maar voeg je toe in België te zijn en niet te weten wie zij precies waren of wat er precies gebeurd is (CGVS, p. 19 en 20). Opgemerkt dat jouw vader na zijn vrijlating naar Iran is gevlucht en gevraagd of die twee personen die garant stonden voor hem problemen hebben gekregen aangezien jouw vader de voorwaarden van zijn vrijlating niet gerespecteerd heeft, antwoord je het niet te weten en daar geen informatie over te hebben (CGVS, p. 20), hetgeen opnieuw blijkt geeft van een complete desinteresse om jou nog te informeren over de situatie en het lot van jouw familie die achterbleef in Afghanistan. Nochtans staan jullie regelmatig in contact (CGVS, p. 10 en 11).

Het bemiddelingsdocument in verband met de vrijlating onder borg van jouw vader an sich is onvoldoende om de arrestatie van jouw vader en jouw problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of jouw vader al dan niet de persoon is die vermeld wordt in het document kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Bovenstaande toont aan dat jij jouw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

De andere door jouw voorgelegde documenten kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo zijn de neergelegde taskara's slechts een indicatie van de identiteit en nationaliteit van de betrokken personen, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Het medisch document toont aan dat jij genezen bent van jouw TBC-besmetting. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in

artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De documenten over de zaak van jouw vader en de privéfoto's van jouw vader tonen geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan. De twee documenten over jouw verblijf in België werden hierboven reeds besproken en tonen evenmin een persoonlijke vrees bij terugkeer aan. Het bemiddelingsdocument in verband met de vrijlating onder borg van jouw vader werd eveneens hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat jij op het einde van het persoonlijk onderhoud benadrukt dat jij deelnam aan activiteiten die georganiseerd werd door het opvangcentrum (CGVS, p. 21). Zo ging jij bijvoorbeeld met enkele jongeren uit het centrum naar Oostende en verklaar jij hiervan foto's te hebben (ibid.). Jouw voogd wijst eveneens op jouw open houding naar de wereld om jou heen en jouw verwestering aangezien jij regelmatig deelnam aan activiteiten die georganiseerd werden door het opvangcentrum (ibid.).

Jij laat echter na in concreto aan te tonen dat jij verwesterd bent. Als jou wordt gevraagd of er al bepaalde ideeën of meningen van jou zijn beïnvloed of veranderd door jouw verblijf in het Westen, geef jij enkel aan dat jij de wet respecteert en jij jou niet bemoeit met andermans zaken (CGVS, p. 10), hetgeen zeer nobel is maar bezwaarlijk wijst op verwestering. Ook dient opgemerkt dat jij tijdens jouw vrije tijd hoofdzakelijk contact hebt met andere Afghaanse jongeren uit het opvangcentrum (CGVS, p. 10). Verder doe jij aan hardlopen en ga jij op activiteit, opnieuw met de andere jongeren uit het opvangcentrum (CGVS, p. 9 en 10). Jij verklaart voorts dat jij naar school gaat (CGVS, p. 9) en legt in dit verband twee documenten voor (zie groene map, stuk 6). Uit die documenten blijkt dat jouw attitude in klas positief evolueerde, maar eveneens dat jij niet op regelmatige basis naar school ging. Jij geeft zelf aan dat jij eigenlijk geen zin hebt om naar school te gaan, jij dat enkel doet om de tijd te verdrijven en het bezigheids therapie is (CGVS, p. 21). Ook heb jij op heden nog niet gewerkt in België en leg jij de verantwoordelijkheid hiervoor bij jezelf aangezien jij de enige bent die werk voor jou kan zoeken en niemand jou daarbij kan helpen (CGVS, p. 10). Daarnaast geeft jouw voogd zelf aan dat jij jou niet hebt kunnen integreren zoals gewenst omwille van de TBC-besmetting die jou heeft afgesloten van de wereld (CGVS, p. 21). Ten slotte geef je ook nog aan nog steeds gelovig te zijn en te bidden (CGVS, p. 10).

Er dient geconcludeerd dat uit het geheel van jouw verklaringen (en die van jouw voogd) in verband met verwestering geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofdte kan worden afgeleid. Jij toont immers niet aan dermate verwesterd te zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot de leeftijd van 14 jaar oud in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat jij Afghanistan slechts iets minder dan twee jaar geleden verlaten hebt en jij nog maar sinds december 2021 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België, waarvan jij een bepaalde periode in isolatie hebt doorgebracht omwille van jouw TBC-besmetting. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat jij in Afghanistan actief deelnam aan de samenleving. Zo stel je zeven jaar onderwijs te hebben gevolgd in Afghanistan en ging jij zes dagen per week elke voormiddag naar school waar jij vakken als chemie, biologie, aardrijkskunde, Engels en Pashtu volgde (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS, p. 6). Ook ging jij een tweetal jaar elke dag gedurende 1,5 uur naar de madrassa om de koran te bestuderen, studies die jij volledig hebt afgerond (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS, p. 8 en 9). Daarnaast hielp jij elke namiddag jouw vader met zijn werk in zijn handelszaak op Marco-bazar (CGVS, p. 6 en 7). Tijdens jouw vrije tijd speelde je cricket en sprak jij af met schoolvrienden waarmee jij wat praatte (CGVS, p. 9).

Daarenboven wonen jouw moeder en jouw acht jongere broers en zussen op heden nog steeds in jouw dorp in Afghanistan (verklaring DVZ, punt 16a en 18 en CGVS, p. 4). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over de huidige situatie van jouw vader, hetgeen doet vermoeden dat jij de Belgische asielautoriteiten geen zicht wenst te bieden op jouw volledig, huidig netwerk in jouw regio van herkomst. Verder sta jij op heden nog steeds in contact met jouw gezin (CGVS, p. 10 en 11). Ook dient opgemerkt dat jij tot op vandaag contact onderhoudt met heel wat jeugdvrienden uit jouw regio van herkomst die nog steeds in jouw dorp wonen (CGVS, p. 12). Ook jouw maternale oom woont nog steeds in jouw dorp in Afghanistan (CGVS, p. 19). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert, of geeft toelichting bij, een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en laat "met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing" het volgende gelden:

"Aangezien de heer S(...) een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als "ongelovige" beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven hierdoor in gewaar zal zijn;

Dat de Koran, die letterlijke gevolgd wordt door de Taliban, expliciet onderstreept in Soera 8 dat:

"(...)" (<https://www.bijbelhoek.nl/koran/8:12>)

Dat de BBC News op 25.08.2023 aangaf dat:

"(...)" (<https://www.bbc.com/afrique/monde-66535026>) ;

Dat verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zijn leven in gewaar zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat men hem het voordeel van de twijfel moet gunnen.

Dat uw Raad op 16.06.2022 aangaf dat:

"(...)" (C.C.E. Nr. 274 160, 16.06.2022) ;

Overwegende dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan waarin staat dat: "(...)". (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije vertaling:

(...)

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen "(...)"

(Vrije vertaling: (...)) (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, "(...)"

(Vrije vertaling: (...)) (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : "(...)"

(Vrije vertaling: (...)) (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28.972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

Dat uw Raad onderstreept dat : "In die zin dient het profiel van verzoeker als terugkeerder vanuit het Westen grondiger onderzocht te worden..." (RvV 31 maart 2022, nr. 270 813).

Dat tegenpartij enkel in haar beslissing onderstreept dat : "(...)";

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds december 2021 in België is.

Tegenpartij heeft geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer S(...).

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst absoluut onmogelijk is nu verzoeker volkomen verwesterd is;

Aangezien uw Raad op 5.01.2023 in de zaak RvV 281 361 /IV, nr. 282 719 aangaf:

(...)

Aangezien uw Raad op 13.01.2023 in de zaak RvV 280 887/IV, nr. 283 128 aangaf:

"(...)"

Aangezien verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een nieuwe nota van NANSEN die het onderzoek van het CGVS naar de nood aan bescherming van personen die Afghanistan ontvluchten als ook de risico's bij terugkeer naar Afghanistan analyseert. (Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, NANSEN, 18.10.2022, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-NotesAfghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER1.pdf>).

In deze nota staat, onder andere, dat: "(...)"

Aangezien Human Rights Watch op 12.01.23 onderstreept dat:

"(...)"

(HRW – Human Rights Watch: World Report 2023 - Afghanistan, 12 January 2023 <https://www.ecoi.net/en/document/2085369.html>)

Dat Mevrouw Nathalie BROADHURST (représentante permanente adjointe de la France auprès des Nations unies) op 26.9.23 tijdens haar interventie bij de veiligheidsraad aangaf dat :

"(...)"

(<https://onu.delegfrance.org/la-situation-en-afghanistan-continue-de-se-deteriorer>)

Verzoeker is van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;"

Verder gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus en citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en dat de plotse verslechtering van de situatie door betrouwbare bronnen wordt aangetoond. Niemand kan vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en humanitaire situatie in het land, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat de situatie op heden niet meer te vergelijken is met die van enkele maanden geleden (*sic*) en verwijst naar informatie van de VN. Tevens betoogt verzoeker dat hieruit volgt dat verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben geen Afghanen meer te repatriëren. Voorts verwijst verzoeker naar het standpunt van UNHCR waarin zij stellen dat *“een intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontfangen”* en dat *“de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek”*. Verzoeker voert aan dat de taliban vrede en stabiliteit beloven, maar er geen enkele garantie is dat zij niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Verder betoogt verzoeker dat het land, naast de taliban, ook bedreigd wordt *“door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida”*. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 31 augustus 2023 en stelt dat hieruit blijkt dat *“als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer S(...) onmogelijk is om daar te leven”*. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Op basis van de beschikbare informatie *“is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban”*, aldus verzoeker. Bijgevolg stelt verzoeker dat het gerechtvaardigd is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker meent dat in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en licht dit toe als volgt:

“Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer S(...) noch de Subsidiaire bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 21 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023 en de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 2 april 2024 legt verzoekers sociaal assistent bij de Raad een aantal bijkomende stukken met betrekking tot verzoekers scholing in België neer. Gezien deze stukken na het sluiten der debatten worden neergelegd, worden zij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, nu (i) hij doorheen de verschillende interviews tijdens zijn asielprocédure in België uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn migratiemotieven, hetgeen sterke twijfels doet rijzen over de oprechtheid van zijn verklaringen hieromtrent, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde in vergelijking met zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen de oprechtheid van zijn verklaringen verder ondergraaft, (iii) hij merkwaardige verklaringen aflegt over de handelswijze van zijn vader in verband met de verkoop van films in zijn winkel, (iv) de gelaten en passieve houding van zijn vader om zichzelf en zijn oudste zoon te beschermen tegen de taliban na persoonlijke bedreigingen moeilijk te rijmen valt met de precaire en ongewone situatie waarin zijn familie zich bevond, (v) het voorts zeer vreemd is dat hij zijn vader pas twee à drie uur na de arrestatie van de taliban en de daaropvolgende vroegtijdige sluiting van hun winkel informeert over de gebeurtenissen en dit dan nog toevallig gebeurt omdat zijn vader hem telefoneert en niet andersom, (vi) hij daarenboven weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de huidige verblijfplaats en situatie van zijn vader, (vii) het voorts opvallend is hoe weinig actie zijn familie in Afghanistan heeft ondernomen om terug contact op te nemen met zijn vader, (viii) hij ook weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de situatie die leidde tot het vertrek van zijn vader naar Iran, en (ix) het bemiddelingsdocument in verband met de vrijlating onder borg van zijn vader *an sich* onvoldoende is om de arrestatie van zijn vader en zijn problemen met de taliban aan te tonen, omdat (B) de andere door hem voorgelegde documenten evenmin iets kunnen wijzigen aan bovenstaande

beslissing, omdat (C) hij nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij verwesterd is en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (E) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door de taliban. Hij verklaart dat zijn vader een winkel had in de bazaar van Marco waar hij behalve gsm's ook al enkele jaren CD's met films op verkocht. Op gegeven moment zou verzoekers vader een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben waarin stond dat hij moest stoppen met de verkoop van films, aangezien zij dit als een zonde beschouwden. Ongeveer een maand later zou verzoeker in de winkel van zijn vader, waar hij elke namiddag na school werkte, bezoek hebben gekregen van twee onbekenden die naar zijn vader vroegen. Toen verzoeker zei dat zijn vader afwezig was, zouden de mannen weer weggegaan zijn maar onmiddellijk na het verlaten van de winkel gearresteerd zijn door de (voormalige) overheid. Daarop zou verzoeker de winkel gesloten hebben en naar huis gegaan zijn. De volgende dag zouden er taliban naar verzoekers huis gekomen zijn op zoek naar hem. Verzoekers jongere broer zou hen hebben kunnen afwimpelen en drie dagen na de machtsovername door de taliban zou besloten zijn verzoeker het land uit te sturen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Eerst en vooral dient opgemerkt dat jij jouw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. Zo legde jij doorheen de verschillende interviews tijdens jouw asielprocedure in België uiteenlopende verklaringen af over jouw migratiemotieven, hetgeen sterke twijfels doet rijzen over de oprechtheid van jouw verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde jij tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen d.d. 08.12.2021 (verder NBMV) dat jij Afghanistan verlaten had omwille van de sluiting van de scholen, de kritieke toestand van de handelszaken en het moeilijke leven na de machtsovername van de taliban (NBMV, p. 3) en haalde jij op geen enkel moment individuele problemen aan met de taliban. Hiermee geconfronteerd, antwoordde jij inderdaad de algemene, moeilijke situatie te hebben beschreven, maar zeker ook jouw persoonlijke problemen te hebben vermeld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10.07.2023 (verder CGVS), p. 20), hetgeen echter niet blijkt uit het verslag van dat interview.

Ook legde jij tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met jouw interview op de DVZ, hetgeen de oprechtheid van jouw verklaringen verder ondergraaft. Zo verklaarde je daar dat de taliban de dag na de arrestatie van hun leden aan jullie handelszaak nogmaals langskwamen bij jullie winkel en zij aan jouw vader vroegen waar jij was (zie vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS verklaarde jij echter dat de taliban de dag na de arrestatie langskwamen bij jouw huis en aan jouw jongere broer vroegen waar jij was (CGVS, p. 13 en 18). Jij verklaarde bovendien dat jullie winkel die dag gesloten was (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met jouw

verklaringen op de DVZ, antwoord je dat jij die fout van de tolk al had opgemerkt, maar jij vergat om die te verbeteren en jij daar ook verteld hebt dat de taliban naar jouw huis kwamen (ibid.). Aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS heb jij inderdaad nagelaten om opmerkingen te maken bij jouw interview op de DVZ toen hier naar gevraagd werd (CGVS, p. 3). Jij gaf zelfs expliciet aan dat het interview op de DVZ goed verlopen is, jij alles hebt verstaan en jij ook de tolk goed begreep (ibid.). Ook op de DVZ zelf werden jouw verklaringen aan jou voorgelezen in het Pashtu en hebben jouw voogd en jij zelf het verslag ondertekend voor akkoord zonder daar opmerkingen bij te maken (zie vragenlijst CGVS, punt 8). Jouw verklaringen dat de tolk een fout heeft gemaakt en jij vergat om die te melden kunnen dan ook niet overtuigen.

Daarnaast leg jij merkwaardige verklaringen af over de handelwijze van jouw vader in verband met de verkoop van films in zijn winkel. Zo geef je zelf aan dat de taliban hard optraden tegen winkels die muziek en films verkochten en zij meestal bommen plaatsten bij dergelijke winkels, hetgeen ook in jouw eigen dorp gebeurde (CGVS, p. 14). Ook geef je aan dat de taliban mensen de doodstraf konden geven als zij toch betrappt werden op de verkoop van films en jouw vader op de hoogte was dat dit niet toegelaten was door de taliban (CGVS, p. 15). Nochtans verkocht jouw vader open en bloot films en maakt hij hier geen geheim van – hij maakte er zelfs reclame voor – aangezien hij anders geen klanten zou hebben (ibid.). Opgemerkt dat jouw vader dan toch wist dat de taliban op een dag te weten zouden komen dat hij films verkocht, antwoord jij in eerste instantie dat de taliban niets zouden doen aan de winkels zelf – hetgeen contrasteert met jouw eerdere verklaringen dat de taliban bommen plaatsten bij dergelijke winkels – en voeg jij meteen erna toe dat de taliban wel degelijk de persoon in kwestie zouden doden in zijn winkel zelf indien zij er een persoonlijk probleem mee hadden (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe jouw vader reageerde op de eerste dreigbrief van de taliban, antwoord je dat hij bang was, maar hij niet kon stoppen met zijn werk en hij enkel op drukke momenten naar het werk ging (ibid.). Opgemerkt dat jouw vader door die dreigbrief zeker wist dat de taliban op de hoogte waren dat hij films verkocht en gevraagd of het dan niet beter was geweest om te stoppen met de verkoop van films om problemen met de taliban te vermijden, antwoord je dat hij niet kon stoppen omwille van de mooie winst die de verkoop van films opleverde en jouw vader een groot gezin moest onderhouden (ibid.).

Het is zeer merkwaardig te noemen dat jouw vader gewoon doorging met zijn activiteiten ondanks enkele zeer duidelijke rode vlaggen, met name zijn kennis over het verbod van de taliban op films, zijn kennis over de harde maatregelen (bommen, doodstraf) die de taliban oplegden aan verkopers van films en het feit dat hij door de dreigbrief met 100% zekerheid wist in het vizier terecht gekomen te zijn van de taliban. Tot op zekere hoogte kan er nog begrip opgebracht worden voor het risico dat jouw vader nam met de verkoop van films om de winstgevendheid van zijn winkel gevoelig op te drijven vóór hij persoonlijk gevisieerd werd. Na ontvangst van die dreigbrief met persoonlijke bedreigingen en de vraag van de taliban om de verkoop van films stop te zetten verandert de situatie echter volledig. Het is vreemd dat jouw vader besloot om die duidelijke waarschuwing naast zich neer te leggen en toch door te zetten met zijn activiteiten, hoewel hij goed genoeg beseftte een groot risico te lopen.

Opgemerkt dat als jouw vader problemen zou krijgen met de taliban en hij gedood of ontvoerd zou worden, dat toch ook nadelig zou zijn voor zijn familie en gevraagd waarom hij dat risico zou lopen, antwoord je nogmaals dat hij wel bang was, maar een familie van tien mensen moest onderhouden (CGVS, p. 16), hetgeen tot op een zeker punt in het verhaal stand kan houden als argument, maar na een persoonlijke bedreiging van de taliban geen afdoende verschoning meer biedt.

Ook is het opvallend hoe weinig voorzorgsmaatregelen jouw vader nam om zichzelf en jij – die elke dag in die winkel werkzaam was – te beschermen. Zelf kwam hij enkel op de drukke momenten naar de winkel (CGVS, p. 16). Gevraagd naar maatregelen om jou te beschermen, verwijst jij naar de Kalasnikov die jullie thuis bewaarden (ibid.). Opgemerkt dat gepolst wordt naar maatregelen om jullie te beschermen in de winkel in het kader van de verkoop van films, antwoord je dat hij helemaal niets deed aangezien je op de bazar geen wapen mag dragen zonder vergunning en vraag jij jou af wat jouw vader nog meer had kunnen doen (CGVS, p. 16 en 17).

De gelaten en passieve houding van jouw vader om zichzelf en zijn oudste zoon te beschermen tegen de taliban na persoonlijke bedreigingen valt moeilijk te rijmen met de precaire en ongewone situatie waarin jouw familie zich bevond.

Voorts is het zeer vreemd dat jij jouw vader pas twee à drie uur na de arrestatie van de taliban en de daaropvolgende vroegtijdige sluiting van jullie winkel informeert over de gebeurtenissen en dit dan nog toevallig gebeurt omdat jouw vader jou telefoneert en niet andersom (CGVS, p. 17). Jij verklaart dat jij jouw vader niet meteen hebt gebeld en geïnformeerd omdat jij bang was (CGVS, p. 18), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Jouw vader was immers de verantwoordelijke voor de winkel en hij zou die dag nog terugkomen om jou te helpen tijdens de drukke momenten. Ook was jouw vader al persoonlijk bedreigd door de taliban. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat jij jouw vader sneller informeert over de gebeurtenissen die een directe impact hadden op hem.

Bovenstaande toont aan dat jij de concrete vervolgingsfeiten van de taliban niet aannemelijk maakt.

Daarenboven dient opgemerkt dat jij weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de huidige verblijfplaats en situatie van jouw vader. Je verklaart dat jouw vader het laatst in Iran was, maar hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie. Je blijft onder meer echter zeer vaag over het moment waarop jouw vader naar

Iran is vertrokken. Je stelt te denken dat hij in 2022 is vertrokken naar Iran, aangezien de brief (het bemiddelingsdocument over de vrijlating onder borg van jouw vader) dateert van 2021 (CGVS, p. 11). Het jaar 2022 is een wel zeer ruim tijdsbestek en er kan verwacht worden dat jij preciezer kan duiden wanneer jouw vader het land heeft verlaten. Ook verklaar je niet te weten wat er precies gebeurd is en hij mogelijks opgepakt is, maar jij dat niet zeker weet (ibid.).

Voorts is het opvallend hoe weinig actie jouw familie in Afghanistan heeft ondernomen om terug contact op te nemen met jouw vader. Gevraagd welke stappen jouw familie vanuit Afghanistan ondernomen heeft om terug contact op te nemen met jouw vader, vraag jij jou af wat ze kunnen doen om meteen erna zelf het antwoord te geven door te stellen dat ze helemaal niets kunnen doen (CGVS, p. 11). Gevraagd of jouw familie dan helemaal niets heeft gedaan om jouw vader te vinden, antwoord je dat zelfs als ze hadden geprobeerd, ze er niet in zouden geslaagd zijn en verwijst je deze keer naar jouw moeder die als vrouw helemaal niets kan doen (ibid.). Gevraagd of zij dan geen hulp kan vragen aan haar broers of andere mannelijke familieleden, antwoord je dat zij ook niets kunnen ondernemen aangezien zij in Afghanistan zijn en jouw vader in Iran en verklaar je dat jouw vader wel terug contact zal opnemen zodra hij terug in die mogelijkheid is (ibid.). Het gebrek aan doordachte actie van jouw familie in Afghanistan om duidelijkheid te krijgen over de situatie van jouw vader is zeer merkwaardig te noemen. Zelf zie jij hier echter geen graten in, hetgeen toch wijst op een zekere desinteresse in het lot van jouw vader wat vreemd is gezien jullie nauwe band en gemeenschappelijke vluchtmotieven.

Ook leg jij weinig aannemelijke verklaringen af over de situatie die leidde tot het vertrek van jouw vader naar Iran. Zo verklaarde jij dat jouw vader enkele maanden na de machtsovername werd aangehouden door de taliban omwille van jouw problemen maar hij opnieuw kon vrijkomen nadat twee personen borg stonden voor hem. Jouw verklaringen hierover zijn echter dermate vaag en weinig doorleefd dat jij dit niet aannemelijk maakt. Gevraagd wie die twee personen zijn, antwoord je dat de namen in het door jou voorgelegd bemiddelingsdocument staan, nl. A(...) K(...) en Y(...) A(...) (CGVS, p. 19). Opnieuw gevraagd wie zij zijn, antwoord je dat het uiteraard mensen zijn (ibid.). Gevraagd hoe jouw vader ze kent, antwoord je te denken dat ze werden aanbevolen aan jouw vader, maar voeg je toe in België te zijn en niet te weten wie zij precies waren of wat er precies gebeurd is (CGVS, p. 19 en 20). Opgemerkt dat jouw vader na zijn vrijlating naar Iran is gevlucht en gevraagd of die twee personen die garant stonden voor hem problemen hebben gekregen aangezien jouw vader de voorwaarden van zijn vrijlating niet gerespecteerd heeft, antwoord je het niet te weten en daar geen informatie over te hebben (CGVS, p. 20), hetgeen opnieuw blijk geeft van een complete desinteresse om jou nog te informeren over de situatie en het lot van jouw familie die achterbleef in Afghanistan. Nochtans staan jullie regelmatig in contact (CGVS, p. 10 en 11).

Het bemiddelingsdocument in verband met de vrijlating onder borg van jouw vader an sich is onvoldoende om de arrestatie van jouw vader en jouw problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of jouw vader al dan niet de persoon is die vermeld wordt in het document kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Bovenstaande toont aan dat jij jouw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. De andere door jou voorgelegde documenten kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo zijn de neergelegde taskara's slechts een indicatie van de identiteit en nationaliteit van de betrokken personen, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Het medisch document toont aan dat jij genezen bent van jouw TBC-besmetting. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De documenten over de zaak van jouw vader en de privéfoto's van jouw vader tonen geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan. De twee documenten over jouw verblijf in België werden hierboven reeds besproken en tonen evenmin een persoonlijke vrees bij terugkeer aan. Het bemiddelingsdocument in verband met de vrijlating onder borg van jouw vader werd eveneens hierboven reeds besproken."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Aldus blijven deze motieven, op grond waarvan de commissaris-generaal met reden oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas,

onverminderd overeind en worden zij, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij *“een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als ‘ongelovige’ beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst”*.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI)* en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd heeft of verzoeker alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aangehaald en hem ook meermaals gevraagd heeft of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 20, 21). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Voorts wijst de Raad nog op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt dat jij op het einde van het persoonlijk onderhoud benadrukt dat jij deelnam aan activiteiten die georganiseerd werd door het opvangcentrum (CGVS, p. 21). Zo ging jij bijvoorbeeld met enkele jongeren uit het centrum naar Oostende en verklaar jij hiervan foto's te hebben (ibid.). Jouw voogd wijst eveneens op jouw open houding naar de wereld om jou heen en jouw verwestering aangezien jij regelmatig deelnam aan activiteiten die georganiseerd werden door het opvangcentrum (ibid.). Jij laat echter na in concreto aan te tonen dat jij verwesterd bent. Als jou wordt gevraagd of er al bepaalde ideeën of meningen van jou zijn beïnvloed of veranderd door jouw verblijf in het Westen, geef jij enkel aan dat jij de wet respecteert en jij jou niet bemoeit met andermans zaken (CGVS, p. 10), hetgeen zeer nobel is maar bezwaarlijk wijst op verwestering. Ook dient opgemerkt dat jij tijdens jouw vrije tijd hoofdzakelijk contact hebt met andere Afghaanse jongeren uit het opvangcentrum (CGVS, p. 10). Verder doe jij aan hardlopen en ga jij op activiteit, opnieuw met de andere jongeren uit het opvangcentrum (CGVS, p. 9 en 10). Jij verklaart voorts dat jij naar school gaat (CGVS, p. 9) en legt in dit verband twee documenten voor (zie groene map, stuk 6). Uit die documenten blijkt dat jouw attitude in klas positief evolueerde, maar eveneens dat jij niet op regelmatige basis naar school ging. Jij geeft zelf aan dat jij eigenlijk geen zin hebt om naar school te gaan, jij dat enkel doet om de tijd te verdrijven en het bezigheids therapie is (CGVS, p. 21). Ook heb jij op heden nog niet gewerkt in België en leg jij de verantwoordelijkheid hiervoor bij jezelf aangezien jij de enige bent die werk voor jou kan zoeken en niemand jou daarbij kan helpen (CGVS, p. 10). Daarnaast geeft jouw voogd zelf aan dat jij jou niet hebt kunnen integreren zoals gewenst omwille van de TBC-besmetting die jou heeft afgesloten van de wereld (CGVS, p. 21). Ten slotte geef je ook nog aan nog steeds gelovig te zijn en te bidden (CGVS, p. 10).

Er dient geconcludeerd dat uit het geheel van jouw verklaringen (en die van jouw voogd) in verband met verwestering geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofdte kan worden afgeleid. Jij toont immers niet aan dermate verwesterd te zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot de leeftijd van [bijna] 14 jaar oud in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat jij Afghanistan slechts iets [meer] dan twee jaar geleden verlaten hebt en jij nog maar sinds december 2021 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België, waarvan jij een bepaalde periode in isolatie hebt doorgebracht omwille van jouw TBC-besmetting. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat jij in Afghanistan actief deelnam aan de samenleving. Zo stel je zeven jaar onderwijs te hebben gevolgd in Afghanistan en ging jij zes dagen per week elke voormiddag naar school waar jij vakken als chemie, biologie, aardrijkskunde, Engels en Pashtu volgde (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS, p. 6). Ook ging jij een tweetal jaar elke dag gedurende 1,5 uur naar de madrassa om de koran te bestuderen, studies die jij volledig hebt afgerond (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS, p. 8 en 9). Daarnaast hielp jij elke namiddag jouw vader met zijn werk in zijn handelszaak op Marco-bazar (CGVS, p. 6 en 7). Tijdens jouw vrije tijd speelde je cricket en sprak jij af met schoolvrienden waarmee jij wat praatte (CGVS, p. 9).

Daarenboven wonen jouw moeder en jouw acht jongere broers en zussen op heden nog steeds in jouw dorp in Afghanistan (verklaring DVZ, punt 16a en 18 en CGVS, p. 4). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over de huidige situatie van jouw vader, hetgeen doet vermoeden dat jij de Belgische asielautoriteiten geen zicht wenst te bieden op jouw volledig, huidige netwerk in jouw regio van herkomst. Verder sta jij op heden nog steeds in contact met jouw gezin (CGVS, p. 10 en 11). Ook dient opgemerkt dat jij tot op vandaag contact onderhoudt met heel wat jeugdvrienden uit jouw regio van herkomst die nog steeds in jouw dorp wonen (CGVS, p. 12). Ook jouw maternale oom woont nog steeds in jouw dorp in Afghanistan (CGVS, p. 19). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij sinds december 2021 in België verblijft, doch uit de loutere omstandigheid dat hij tweeënhalf jaar in België verblijft kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevens aan dat hij volkomen verwesterd is en dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is, doch dit betreffen slechts loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook niet verder *in concreto* worden toegelicht. Nog daargelaten dat verzoeker zijn bewering als "ongelovige" te worden beschouwd evenmin staat, kan een loutere verwijzing naar een passage uit de Koran, die volgens hem letterlijk wordt gevolgd door de taliban, niet volstaan om aan te tonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Verder kan worden aangenomen dat, ondanks het feit dat verzoeker net geen veertien jaar oud zou zijn geweest toen hij Afghanistan verliet en hij een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker is in Afghanistan zeven jaar naar school en een tweetal jaar naar de madrassa geweest en werkte daarnaast ook in de winkel van zijn vader in de bazaar (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Hij verklaart nog maandelijks contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 10-11), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Waar uit de neergelegde documenten met betrekking tot zijn verblijf in België (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 6) en de opmerkingen van verzoeker en zijn voogd ter terechtzitting blijkt dat verzoeker in België naar school gaat, zijn gedrag in de klas positief evolueerde, hij een beleefde en aangename leerling is, hij een goede kennis van het Frans verworven heeft, hij een job in het restaurantwezen beoogt en in de vakanties werkt om het beroep te leren en hij de Belgische regels en normen begrijpt, merkt de Raad op dat dit alles aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van deze elementen bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging of dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het artikel "*Afghanistan: comment les talibans utilisent les stades de football pour montrer les flagellations et les exécutions*" van BBC News van 25 augustus 2023, naar de Nansen Note: "*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*" van 18 oktober 2022 en naar het "*World Report 2023*" van Human Rights Watch van 12 januari 2023, wijst de Raad er vooreerst op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op. In de nota van Nansen wordt tevens gesteld dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban precies zullen omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds

beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen drie jaar in België is, minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is gegaan, er gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*")

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het CGVS besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de door het EHRM in de zaak *S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk* aangehaalde redenen waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was aan die in Somalië, waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, *anno* 2022 niet langer relevant zijn en betoogt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan, eventuele tekortkomingen in het bestuur en een gebrekkige infrastructuur ten spijt. Dat de taliban "*tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië*", zoals verzoeker poneert, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat door de de-facto-autoriteiten wordt bestuurd op grond van de sharia. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is in vergelijking met de situatie vóór de machtsovername door de taliban en dat deze organisaties met grote tekorten kampen door een gebrek aan financiering, zoals verzoeker aanstipt, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker er nog op wijst dat Afghanistan geconfronteerd wordt met een periode van droogte en voedseltekorten, haalt hij in wezen een objectieve factor aan waarvoor de taliban noch enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet verantwoordelijk kunnen worden gesteld.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de preciaire socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de donaties van veel Westerse landen uit vrees dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen

verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen

gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT